

כ"ח שנה לצאת העלון

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 972

קרח - מברכין החודש כ"ח סיון תש"פ - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראה למעשה

ולמד ממשה רבינו ע"ה שהיה גדול הנביאים והיה מלך, והלך בעצמו ובכבודו לדתן ולאבירם לאחר שמרדו בו. כששלח אחריהם ואמרו "לא נעלה", הלך הוא אליהם עם זקני ישראל, והכל בשביל השלום." (שלה"ק)

המקור בפרשה: "ולא יהיה כקרח וכעדתו כאשר דבר ה' ביד משה לו".

עד שיהיה בן כ', כאן נאבדו אף הטף, כך קשה המחלוקת, כדברי רז"ל.

ומזה ילמוד אדם מוסר לאחוז בשלום, וכל בר שכל ילמוד ויהיה מתלמידיו של אהרן - אהב ששלום. כי הנך רואה שאהרן לא דיבר בזה המחלוקת, אף שקרח רצה לעקור את כבודו, לא דיבר מאומה. וכל מה שאדם יוכל לבקש סיבות לתווך השלום ולכבות אש המחלוקת, יעשה. צא

ה אדם צריך לברוח מן המחלוקת כבורח מן האש. "מן המחלוקת של קרח יש ליקח מוסר עד היכן גדול העונש של המחלוקת. ראה מה עלה לקרח - עונשו הנמרץ, ולא הועיל שלשלת יוחסין שיצאו ממנו וגם הוא בעצמו היה שר וגדול בישראל לולי חטא המחלוקת, והיה מנושאי הארון. גם דתן ואבירם וטפם כולם נאבדו. ואף על פי שאין בית דין של מעלה דן

נקוי הדעת שכבודי שלימים

מהונגריה לבתי-אונגריין

ר' יצחק נדס לרגע ושקע בהרהורים. ואז המשיך לספר: "במשך כל חיי עבדתי עבודת כפיים ויחד עם זאת המשכתי כל העת להסתופף בחסידות דושינסקי המפוארה".

לאחר ששוב פסק מלדבר, שאלתי אותו מהו הנחת הגדול ביותר שיש לו בחיים והוא מיד השיב כשחיוך רחב נסוך על פניו: "יש לי נכד שהוא אברך כבן 30. לאחרונה הוא נבחן על כל הש"ס. זוהי השמחה הגדולה ביותר שיש לי".

הזמן במחיצת ר' יצחק חלף ביעף. הסיפורים קלחו כל העת מפיו. כשפניתי לצאת מביתו בכדי לאפשר לו לסעוד את סעודת הבוקר שלו, הוא קרא לי מאחורי גבי ואמר:

"אני זוכר אותך כשהגעת לראשונה לרב

הצדיק רבי משה וובר זיע"א. היית אז בחור צעיר. דע לך שרבי משה אכן היה צדיק גדול ואולם גם אשתו הרבנית מרים ז"ל הייתה צדיקה עצומה. זכור לי שבתקופה מסויימת לאחר שלביתי נולד בן, היא כל יום הייתה מגיעה אליה בכדי להזריק לה זריקות שיחזקו את גופה". טעון במטען רב של רשמים ומעשיות, יצאתי מביתו של ר' יצחק קורצג בתקווה שאפגוש אותו שוב בעזהש"ת במהרה מתוך בריאות ושמחה.

תמונת הרה"ח ר' יצחק קורצג הי"ו ביום חתונתו. לידו נראה מסדר הקידושין הגאב"ד הגה"צ רבי ישראל משה דושינסקי זצ"ל בצעירותו

היה זה ב-י"ד באלול בשנת תש"ט. היתה זו השנה הראשונה של הסתלקות מייסד הישיבה - הגה"צ המוהרי"צ דושינסקי זצ"ל. בנין הישיבה עדיין לא היה גמור ומצבה הכללי היה קשה. בנו יחידו וממשיך דרכו הגה"צ רבי ישראל משה זצ"ל היה אז אברך צעיר כבן 30 שנה. הוא קירב אותי מאוד. כשהגעתי לפרקי בגיל 20, הרב דושינסקי דאג לחתן אותי ולדאוג לכל צרכי החתונה. הוריי לא יכלו להגיע לחתונתי. רק כשנה לאחר מכן עלו לארץ".

כשהגיעה משלחת להונגריה בכדי להתרים את אבי למען הצלתו של האדמו"ר מבעלזא זצוק"ל, הוא הוריק את קופת הצדקה שהייתה לו וכן את כל מה שהיה לו בכיסים ובזכות מצוה זו, כל משפחתי ניצלה מהשוואה".

את המשפט הזה שמעתי בביתו של הרה"ח רבי יצחק קורצג שיחי, אשר מתגורר כשבעים שנה בירושלים עיה"ק. ר' יצחק עלה בגפו מהעיר בודפסט שבהונגריה כשהוא בן 15 וחצי בלבד. כשהיה בן 11, התחוללה השואה הנוראה. "אני ומשפחתי ניצלנו מהנאצים ימ"ש בסיעתא דשמיא בין השאר בזכות כך שהסתתרנו בבית שתלינו עליו שלט של ה"צלב האדום". הגרמנים חשבו שבבית זה מתגוררים ניצולים מבית שהתפוצץ

במקום אחר ולכן לא חיפשו שם יהודים". "כיצד הגעת לארץ" שאלתי אותו. "קבוצה של נערים ואני בתוכם עלינו על אוניה שהפליגה לארץ-ישראל" השיב ר' יצחק.

"בתחילה הגענו לחיפה ומיד העבירו אותנו למחנה של עליית נוער ב"קרית-שמואל". ואז לאחר תקופה קצרה אני וחבריי יצרנו קשר עם ישיבת "דושינסקי" שבירושלים בכדי להצטרף ללומדיה. ואכן לאחר מאמצים רבים, זכינו להגיע לישיבה.

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא נפתח הקו "שמעו ותחי נפשכם" - הקו התורני של עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א בנושאי פרשת שבוע, המשנה היומית, הדף היומי, שיעורים לילדים, סיפורי צדיקים והמסר היומי - מספר הקו: 03-3077715

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

העלון יוצא לזכות החתן התמים מיכאל יצחק מולד שיחי עם בת זוגתו הכלה אפרת מנגמי שתחי' לרגל נישואיהם - שיזכו להקים בית נאמן בישראל לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להתייעץ עם עורך העלון הרה"ח עדו ובר שליט"א עורך העלון ותלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א על פי תאריך הלידה והשם בטלפון 055-9222891

שאלות קצרות ותשובות בצידין על הפרשה:

1. מדוע כתוב בתורה "קרח" באופן חסר (בלי האות ו')?

תשובה: זה בא לרמז שהוא יצא קרח מכאן ומכאן. את מה שרדף אחריו הוא לא השיג, ואת מה שהיה לו - הוא איבד.

2. מדוע קרח לקח לטענתו נגד משה דוקא את מצות ציצית ובית מלא ספרים?

תשובה: קרח נתפס לחיצוניות: כבוד, שררה, מראה (בספרים הקדושים כתוב שהוא דווקא קינא בזקנו של אהרן).

לכן חשוב היה בעיניו הכמות על האיכות כי הכמות עושה רושם חיזוני רב יותר. וזהו שהוא אמר: עדיפה טלית שכולה תכלת מאשר חוט אחד של תכלת. וכן עדיף בית מלא ספרים מאשר מזוזה אחת. ואולם האמת היא שהאיכות חשובה מהכמות. ורואים זאת מעם ישראל: אנו המעט שבעמים ולמרות זאת אנו עם הסגולה של בורא עולם.

3. "ויקח קרח": שתי המילים הללו פותחות את פרשת השבוע. מילים אלה דומות מאד אחת לשניה שהרי האותיות "ק" ו"ח" מופיעות בשתייהן. ההבדל הוא רק בין האותיות "י" ל"ר". מה זה בא לומר?

תשובה: האות י' באה לרמז על צדקות ועונה ואילו האות ר' באה לרמז - על רשעות וגאוה. קרח לקח את האות י' ועשה ממנה ר' (רשעות - י) ולכן נבלע באדמה.

4. מדרש פליאה: "מה ראה קרח לחלוק על משה, שראה פרה אדומה". וצריך להבין את הקשר בין המחלוקת של קרח ופרה אדומה?

תשובה: ידוע שמצוות פרה אדומה היא חוק אלוקי שלא ניתן להבין אותו בשכלנו. אם כן ניתן לומר שכשקורח שמע זאת ממשה רבינו, הוא החליט לחלוק עליו באמרו: ניחא שאתה מצווה אותנו ציוויים שניתן להבין אותן בשכלנו אבל איך אתה מעז לצוות אותנו ציוויים שהם מעל השגתנו?! אלא חייבים לומר שאתה בודא בליבך כל מיני חוקים שאתה בעצמך לא יכול להסביר את פשרם. הסיבה לכך שהוא לא רצה לקבל את הציוויים שלא ניתן להבינם בשכלנו, היא מפני שהייתה חסרה לו הענווה וההתבטלות של משה רבינו בפני בורא עולם.

לכאורה צריך ביאור: הלא מצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש תנחומא פרשת תולדות יב): "חס הקדוש ברוך הוא על כבודו של צדיק יותר מעל כבודו, שהרי ירבעם עומד ומקטיר על גבי מזבח לעבודה זרה ולא יבשה ידו". אם כן הרי אפשר היה לשמש וירח לטעון שדבקו במידת בוראם כביכול (הגם שיכולים לתרץ שהקדוש ברוך הוא יכול למחול על כבודו מה שאין כן שמש וירח) מכל מקום צריך באור. ואפשר לבאר זה על פי דברי ה"שמוח משה" בפרשת בהעלותך: "מה שהחמיר הקדוש ברוך בכבודו של צדיק יותר מכבודו, נתגלה לי בחלום טעמו של דבר, דהמעליב למקום ברוך הוא וכי חס ושלום יעלה על הדעת שהקדוש ברוך הוא מקבל עילוב מזולתו, ואין מענישים רק על בחינת המעליב טיפה סרוחה עפר ואפר, והמעליב לצדיק דהוא בשר ודם מענישין גם על הנעלב, והנעלב הוא צדיק וישר בעיני ה' ודו"ק", כל זה הוא נכון לאמיתתה של תורה, ואולם הוא דוקא בסתם צדיקי עולם שהם נעלבים מבשר ודם, אך משה רבנו עליו השלום שהיה ענותנותו יתרה על כל, בחינת "ונחננו מה", דהיינו שלא היה נחשב בעיניו ליש כלל, כי אם כאפס ואין ממש, אם כן אין כאן נעלב כלל, וזהו שנאמר "והאיש משה ענו מאד", גבי מעשה מרים, לומר שלא קבל עילוב כלל". ועיין באור תורה להרב המגיד ממזריטש נשמתו עדין פרשת וארא. וזהו שאמר להם הקדוש ברוך הוא לשמש ולירח: לכבודי לא מחיתם, שאין כאן נעלב, אם כן מדוע מחיתם אצל משה רבינו שהתורה העידה עליו והאיש משה ענו מאד מכל האדם, וגם כאן אין נעלב כלל.

"ומטה אהרן בתוך מטותם (ז', כא)

פרש רש"י: "הניחו באמצע, שלא יאמרו מפני שהניחו בצד שכניה פרח". אפשר לרמז בזה מידתו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום וכו', שמה שפרח מטה אהרן לא מצד הדבקות בהקדוש ברוך הוא במעשה הקרבנות לבד, שלא הסתפק בזה והיה: "רודף שלום, ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו" (לשון רש"י במדבר כ, כט), ועיין באבות דרבי נתן. ודוקא בשביל זה פרח מטה אהרן, פרוש נתעלה ממדרגה למדרגה שהיה בתוך מטותם בתוך כלל ישראל על דרך דאיתא בדברי חכמינו ז"ל (שמות קט, ב) "על האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו". (מתוך הספר "ירים משה" של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א)

ושים קטורת... וכפר עליהם (יז, יא)

פרש רש"י: שהקטורת עוצר המגפה". אפשר לפרש לפי פשוטו, שהקדוש ברוך הוא מתנהג מדה כנגד מדה, שענין המגפה רחמנא ליצלן שניתן רשות למשחית ואינו מבחין בין טוב לרע, ועל ידי הקטורת שענינה כמו שפירש רש"י פרשת תשא: "שמנה הכתוב החלבנה בין סממני הקטורת, ללמדנו שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותינו ותפילותינו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו". וכמו שאנו אין מבחינים ומקרבין גם את אלו שהתרחקו, וכמו שאומרים בתפילה ויעשו כולם אגודה אחד לעשות רצונך בלבב שלם, על ידי זה הקדוש ברוך הוא עוצר המגפה ושולח ברכתו לכולנו כאחד, כמו שאנו אומרים בתפילת שמונה עשרה "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך", וכפירושו בספר התני"א (פרק לב) "כשכולנו כאחד, אזי ברכנו אבינו".

ויקח קרח (טז, א)

יש לדקדק א. מה לקח? ב. מה הסמיכות לפרשה הקודמת?

אפשר לפרש על פי פרוש רש"י על הפסוק "ומדוע תתנשאור": "לא אתם לבדכם שמעתם בסיני אנכי ה' אלוקיך, כל העדה שמעו", וזהו, "ויקח קרח", שלקח לטענתו נגד משה רבינו עליו השלום את הפסוק שנאמר למעלה בסוף פרשת שלח "אני ה' אלוקיכם", שכולם שמעו זה מפי הגבורה ולא אתם לבדכם כנ"ל". עוד אפשר לומר ההמשך לפרשה הקודמת, שעל ידי מצות ציצית דכתיב "וראיתם אותו וגו' ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וקרח שחלק על מצות ציצית אומר עליו רש"י ש"עיניו הטעתו", כי סגולת מצות ציצית היא ולא תתורו וגו' ואחרי עיניכם, ומי שאין לו סגולה זו, אפילו אם הוא פיקח גדול כמו שרש"י מעיר עליו, אף על פי כן עינו הטעתו.

ותפתח הארץ את פיה (טז, לב)

איתא במסכת סנהדרין (קי, א): "אמר רבא מאי דכתיב (חבקוק ג, יא) שמש ירח עמד זבולה לאור חציק יהלכו" וגו', מלמד שעלו שמש וירח לזבל ואמרו לפניו, ריבוננו של עולם, אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא ואם לאו לא נצא, עד שזרק בהם חיצים, אמר להם: "בכבודי לא מחיתם בכבוד בשר ודם מחיתם?"

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שיהיה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

כוחו של קמצוץ טבק

האזין העני בקשב רב לדברי הצדיק, והחליט לנסות ולאמץ את ההצעה שהשיא לו הבעש"ט. לאחר שקיבל מהבש"ט את שמו של העני שהעשיר ואת שם עיר מגוריו, שם פעמיו לשם.

אותו היום שהגיע ר' בצלאל לעירו של הגביר ר' שבת, היה יום חג לתושבי העיר. הגביר ר' שבת ערך חתונה מפוארת עבור בנו החתן, וכל תושבי העיר נטלו חלק בשמחה זו.

הוא השתדל לשרת את העניים שבאו ליטול חבל בשמחתו, שהרי מי כמוהו ידע את נפש העניים הדלים, המחזרים על הפתחים

בכל אותה ההילולה הגדולה, לא הצליח ר' שבת, למצוא לו רגע אחד של מנוחה. הוא רץ בין שולחן לשולחן והגיש בעצמו לכל המסובים את מנות האוכל והמשקאות. במיוחד הוא השתדל לשרת את העניים שבאו ליטול חבל בשמחתו, שהרי מי כמוהו ידע את נפש העניים הדלים, המחזרים על הפתחים. ואילו את שאר המלצרים הפקיד על המוזמנים העשירים.

בין העניים בלוי הסחבות, אשר הסבו מסביב לשולחנות העמוסים והיטיבו את לבם בכל מעדני מלכים, ישב ר' בצלאל, הגביר לשעבר, וארב למחותן, בעל השמחה, בנסיון להפילו בפח.

באותו הרגע, חלף ר' שבת, המחותר, על פני שולחנו של ר' בצלאל העני, כששתי ידי עמוסות במגשים שעליהם מונחות היו המנות הראשונות.

"הי, מחותן!" – בקע לפתע קול צרחני מפיו של ר' בצלאל – "קמצוץ של טבק, אפשר אולי לקבל ממך?"

במהירות הבזק, הניח המחותר את המגשים הכבדים מידי, דחף ידו לכיסו, והעלה מתוכו את קופסת הטבק המוכספת שלו, פתחה לרווחה והגישה כשחיוך רחב על פניו לעבר העני.

תוך כדי שהוא מנסה להסתיר את מורת רוחו, שלח העני את אצבעותיו לעבר קופסת הטבק, ושב לשבת במקומו, מבלי להודות, ולו במילה אחת, למיטיבו.

בנחת, השיב המחותר את קופסת הטבק לכיסו, ומיהר לשוב ולהטעין את המגשים על ידיו, בכדי לחלקם לאורחים.

כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א משיא את נכדו לפני שנה

נפשו בקמצוץ של טבק מקופסתו, והוא הרחיק ממנו את הקופסה.

או אז נזכר ר' בצלאל במעשה. הוא כבש את פניו בקרקע, והחל לבכות בבכי מחריש אזנים.

"רבי קדוש", בכה האיש, "האומנם אפסה ממני כל תקוה? האין עוד מפתח לשערי ההצלחה שנעלו בפני?"

שעה ארוכה שקע הצדיק במחשבותיו הטהורות, כשעיניו עצומות ופניו אש להבים. לאחר שפקח את עיניו, אמר:

"שמע, נא! ישנו פתח אחד שדרכו אולי תוכל להשיב לעצמך את ההצלחה.

כשם שירדת אתה מטה מטה, כך, העני שכנגדך, עלה עליך מעלה מעלה

"ומהו אותו הפתח?" – קרא האיש בחוסר סבלנות.

"בשעה שבזית את אותו העני, מיד נגזר להפוך את הגלגל בין שניכם – ליטול מזה וליתן לזה! ובכן, כשם שירדת אתה מטה מטה, כך, העני שכנגדך, עלה עליך מעלה מעלה, וכל העושר והגדולה והכבוד אשר היה לך הועבר אליו בשלימות.

"ואולם, אם יתמזל מזלך, ואותו העני ישיב לך כגמולך ואף הוא יסרב לתת לך מהטבק שלו, או אז יתהפך גלגל המזל חזרה ואתה תשוב למקומך הראשון."

הפינה הנידחת שבבית הכנסת, הבחין העני, בקופסת הטבק הפתוחה של הגביר ר' בצלאל. הוא קפץ ממקומו וסירך דרכו בפסיעות מהירות לעבר ריח הטבק שכה היה אהוב עליו.

צפרני אצבעותיו המגודלות של העני, אשר ננעצו בקופסת הטבק של הגביר ר' בצלאל, העלו את חמתו. הוא חשב לעצמו: "כיצד מעז עני עלוב זה להכניס ידיו בקופסת הטבק שלי" ותוך כדי מחשבותיו אלה, הרחיק במהירות את קופסת הטבק מאצבעותיו של העני, כאדם הבהול להציל את אוצרו. הבין העני את הרמז, והתרחק מהמקום בבושת פנים.

אבל לא כך היה. לבסוף הוא נאלץ לנדוד מעיירה לעיירה, ולחזר על הפתחים

ומאותו היום, גלגל המזל של אותו העשיר – התהפך. בכל דבר ששלח ידו, לא התמזל לו מזלו. אט אט הוא החל להשקיע את כל חסכונו בעסקיו הירודים, מתוך תקוה שיבוא יום והוא יוכל להעלות אותם שוב על דרך המלך, אבל לא כך היה. לבסוף הוא נאלץ לנדוד מעיירה לעיירה, ולחזר על הפתחים כאחד מאביוני הארץ.

יום אחד הוא הגיע למזיבוז – העיר שבה גר אור שבעת הימים – רבי ישראל בעל שם טוב. הוא ניגש ברגלים כושלות לביתו של צדיק נשגב זה, בכדי לברר אצלו כיצד קרה שירד פלאים ומגביר רב השפעה נהיה לעני חסר אונים.

"דע לך, שנגזרה עליך גזירת עניות, בשל קמצוץ אחד של טבק!"

בקול חנוק מדמעות, החל לשפוף את מר לבו לפני הצדיק. כל אותה העת הביט בו הצדיק בעיניו יוקדות האש ולא אמר מילה. משסיים האיש לשטוח את מרירות לבו, פתח הצדיק לראשונה את פיו ואמר: "דע לך, שנגזרה עליך גזירת עניות, בשל קמצוץ אחד של טבק!"

"מה? טבק?" – זעק האיש – "וכי מה ענין הטבק למצב העגום שבו אני שרוי?" "תנסה לאמץ את זכרוני!" – אמר לו הבעל שם טוב בקול רך.

משלא יכל להזכר, פתח הבעל שם טוב והחל להזכיר לו את המעשה, באותו העני שחשקה

ישועות חובקות עולם

הזוג. שמו נקרא בישראל: פנחס אריה לייבוש שיחי' על שם אביו של המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א.

וכעת ניתן לחשוף שבני הזוג היו אשתי ואנוכי שנחי'. ותינוקם הנולד הוא הרה"ח ר' אריה ארליך ובר שיחי' - עורך עיתון "משפחה".

ראיתי לנכון לפרסם לראשונה על גבי העלון סיפור אישי זה לרגל יום ההילולא של כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א שחל בג' בתמוז. סיפור זה הוא חד מיני רבבות סיפורים הממחישים כיצד הרבי זיע"א חולל ישועות חובקות עולם עבור הפרט והכלל.

ויהי רצון שמשאת נפשו של הרבי שעליה מסר נפשו - היא ביאת הגאולה השלמה, תתגשם במהרה בימינו ואז נזכה לראותו בעיני בשר יחד עם כל צדיקי הדורות.

138 ובר-ארליך

כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א מעניק דולר ומברך את הגה"צ רבי משה ובר זיע"א ויבדל"ט תלמידו עורך העלון שיחי'

ה קרה בשנת תשמ"ז. המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א וזוגתו הרבנית הצדקנית מרת מרים ז"ל, טסו ל"ט ב-כסלו - יום הגאולה של האדמו"ר הזקן בעל התניא, לבית מדרשו של כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א. התלוו אליהם זוג צעיר שנישאו חודשים ספורים לפני כן בח"י באלול.

בשל העובדה שאותו הזוג לא זכה עדיין להתבשר בבשורה הטובה הקשורה לפרי בטן, הציע המשפיע רבי משה לבן הזוג שבחלוקת הדולרים של

האדמו"ר, יבקש ממנו ברכה לזרעא חיא וקיימא. ואכן בשעת מעמד חלוקת הדולרים שהתקיים בסמוך ל"ט בכסלו, החתן הטרי ביקש ברכה מהרבי לזרעא חיא וקיימא. האדמו"ר מייד הגיב באמירת: "אמן". ואז כשחתן החל להתרחק מעט, המש"ק הרבי לומר לו מאחורי גבו: "ובקרוב ממש."

ימים ספורים לאחר מכן, בד' בטבת (יום הילולת הגאון האדיר רבי פנחס אריה לייבוש זצ"ל - אביו של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א) התבשרו בני הזוג בבשורה הטובה והמשמחת שבעוד חודשים ספורים הם בעזרת ה' יתברך יחבקו ילד. ואכן בט"ז באלול באותה השנה, נולד בשעה טובה ומוצלחת בנם הבכור של בני

כוחו של קמצוץ טבק - המשך מעמוד קודם

הכרתו. משפקח ר' בצלאל את עיניו, ושמע את קריאותיו של המחותן, זעק במרירות ואמר:

"לא לא, מחותן יקר! לא התעלפתי בגלל בקבוקי היין וכוסות הזכוכית שנשברו, כי אם על כל הוני ורכושי שירדו כעת לטמיון!" כל הנוכחים נעצו עינים משתאות בעני המוזר. "סתם שיכור!" - אמרו זה לזה, "מדבר הוא הבלים חסרי כל פשר!" אולם ר' בצלאל לא שם לבו לקריאותיהם של הנוכחים. הוא רק זעק בקול: "בגלל שלפני מספר שנים לא נתתי לך להנות מקרטוב של טבק, ירדתי לשאול תחתיות ואתה עלית לפסגת ההצלחה".

ואז החל ר' בצלאל לגולל את כל אותו סיפור המעשה.

משסיים העני את סיפורו, אישר המחותן את אמיתת הסיפור, ומיד קרא לעבר העני: שמע נא! אני מבטיח לך שמהיום והלאה אדאג לכל מחסורך. צא ולמד, מה כוחו של קמצוץ טבק אחד!

נועז. הוא ניגש במהירות לעבר המחותן, ובקול צעקה אדירה זעק לתוך אוזנו: "מחותן, תן לי מהטבק שבכיסך!"

לבו של המחותן החסיר פעימה, לשמע הזעקה הזאת, וידיו החלו לרעוד, ומיד נפל מידיו המגש שהיה עמוס בבקבוקי היין וכוסות הזכוכית.

קול הנפץ של שברי הזכוכית נשמע בכל רחבי האולם.

אבל מיד התעשת ר' שבתאי, המחותן, מהמבוכה שפקדה אותו, ובזריזות מופלאה שלף את קופסת הטבק מכיסו והגישה לעבר העני.

לא התעלפתי בגלל בקבוקי היין וכוסות הזכוכית שנשברו, כי אם על כל הוני ורכושי שירדו כעת לטמיון!

כשראה זאת העני, נפל והתעלף. ר' יהודי, אל תצטער, קרא הגביר לעבר העני המתעלף - "מאומה לא קרה! בינתיים, הוזעק רופא, אשר השיב לעני את

חלפו דקות מספר, ושוב הופיע המחותן, נושא על שתי ידיו מגשים עמוסים במנה העקרית. פניו היו אדומים מזיעה, ואולם חיוכו לא מש משפתיו.

"הי, מחותן!" - נשמע שוב קולו הצעקני של העני מעבר השולחן - "הגש לי עוד קמצוץ של טבק".

"ר' יהודי, אל תצטער", קרא הגביר לעבר העני המתעלף - "מאומה לא קרה! בינתיים, הוזעק רופא, אשר השיב לעני את הכרתו"

מיהר ר' שבתאי להניח את המגשים מידיו, והושיט את קופסת הטבק לפני האורח. ושוב חזר על עצמו אותו המעשה בעת שהמחותן הגיש למסובים את המנה האחרונה.

לפני ברכת המזון, הופיע המחותן עם מגש גדוש בקנקני יין וכוסות מרהיבות מזכוכית קריסטל.

באותו הרגע החליט העני לעשות מעשה

עלון זה יוצא לעילוי נשמת האשה מרת ברוריה בת ר' יצחק נלב"ע כ"ה ניסן תש"פ ת.ג.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.ג.ב.ה.